

A Kúria a dr. Gajdácsik Adrián ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Pethő Róbert ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 26.M.1256/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.642.046/2013/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.642.046/2013/4. számú ítéletének a 4 havi átlagkeresetet meghaladó káráltalány iránti keresetet elutasító elsőfokú döntést helybenhagyó rendelkezését - a perköltségviselésre vonatkozó rendelkezésekre is kiterjedően - hatályon kívül helyezi, e körben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.M.1256/2012/26. számú ítéletét megváltoztatja, és alperest 1.440.000 (egymillió-négyszáznegyvenezer) forint káráltalány megfizetésére kötelezi.

Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 120.000 (egyszázhúszezer) forint és 32.400 (harminckettőezer-négyszáz) forint áfa együttes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az alperes rendkívüli felmondása jogellenességének megállapítását és ennek jogkövetkezményei alkalmazását kérte.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.M.1256/2012/23. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes a 2012. február 22-én kelt rendkívüli felmondással jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, az az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Kötelezte az alperest a felperes javára elmaradt munkabér kamatokkal növelt összegű, felmentési időre járó átlagkereset, végkielégítés és 4 havi átlagkeresetnek megfelelő káráltalány, valamint perköltség megfizetésére.

Az irányadó tényállás szerint a felperesnek alperesnél 2008. február 2-ától hivatalvezető munkakörben fennálló munkaviszonyát 2012. február 22-én rendkívüli felmondással az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 96. § (1) bekezdés b) pontja alapján a M.G.O.Ö. határozatával megszüntette, egyben felhatalmazta az önkormányzat elnökét, hogy az okiratot aláírja.

Az M. Elnöke, K.L. a 2012. február 22-én kelt okiratában arról értesítette a felperest, hogy rendkívüli felmondással megszüntetik a munkaviszonyát. A határozat indokolása szerint az MGOÖ 2012. január 24-ei közgyűlésén a felperes kifogásolható módon viselkedett

az alperes elnökével (K.L.-el), vele szemben nem megfelelő hangnemet használt, tevékenységét kritizálta, és minősíthetetlen hangvétellű szóváltásba keveredett vele. Így például elhangzott a részéről: „nem ismeri a törvényeket, és össze-vissza beszél”, „nagyon hülye”, „...azért, mert B.-ben végzett, még megtanulhatott volna számolni”, „K.L. arra vetemedett, hogy írásban hazudott a kormányhivatal felé, ami elfogadhatatlan”, „...számlákkal tudja igazolni, hogy miket hazudik”.

A rendkívüli felmondást megelőzően 2012. február 14-étől határozatlan időre a felperest írásbeli értesítésben a hivatalvezetői teendők ellátása alól felmentették, mely időtartamra munkabérét megkapta.

A felperes a keresetében egyrészt arra hivatkozott, hogy a rendkívüli felmondás elkésett, mert a munkáltatói jogkör- gyakorló testület 2012. január 24-én már tudomást szerzett a rendkívüli felmondásban megjelölt indokokról. A 2012. február 22-én tartott ülés jegyzőkönyve írásbeli indokolást nem tartalmaz, nem elégíti ki az Mt-ben rögzített követelményeket. Az elnök csak az okirat aláírására kapott felhatalmazást. A munkáltatói intézkedés a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe is ütközik, mert az a felperes hivatalvezetői pozícióból történő elmozdítására, véleménynyilvánítási jogának elfojtására irányult. A testületi ülésen január 24-én az elnök folyamatosan provokálta. A február 21-ei közgyűlésre nem kapott meghívót, így az ellene felhozott vádakkal szemben nem tudott védekezni.

Az elsőfokú bíróság az Mt. 96. § (1) bekezdés alapján megállapította, hogy alaptalan a felperes hivatkozása, miszerint a rendkívüli felmondás nem az arra jogosulttól származik. A felmentés jogának gyakorlására az alperesnél hatályos SzMSz 45. §-a szerint a közgyűlés volt jogosult.

A felperes a 2012. január 24-ei önkormányzati ülésen megjelent, és ott a rendkívüli felmondásban rögzített magatartást tanúsította.

A munkáltató azonban az Mt. 96. § (4) bekezdésében meghatározott határidő túllépésével közölte a rendkívüli felmondását a felperessel, ezért az jogellenes. A 2012. január 24-ei közgyűlésen a munkáltatói jogkör gyakorlására jogosult testület tagjai jelen voltak, a felperes és az elnök szóváltását, valamint az elhangzott kijelentéseket hallották, a véleményük nyomban kialakult. A perben meghallgatottak tanúként megerősítették, hogy megbotránkoztak a felperes magatartásán, amely alkalmas volt arra, hogy a bizalmuk a felperesben, mint munkavállalóban megrendüljön. A 2012. február 14-én elkészült, a 2012. január 24-ei önkormányzati ülésről felvett hitelesített jegyzőkönyvnek a véleményük kialakításában jelentősége nem volt, hiszen a felperes magatartását elítélő álláspontjuk már annak tanúsításakor kialakult.

A szubjektív határidő elmulasztása már önmagában jogellenességet eredményez, ezért az elsőfokú bíróság az egyéb felperesi hivatkozásokat nem vizsgálta.

Az alperes marasztalásáról az Mt. 100. § alapján döntött. Ennek

megfelelően a kiesett időre elmaradt munkabért, felmondási időre járó átlagkeresetet és végkielégítést, valamint 4 havi átlagkeresetnek megfelelő kárártalányt ítélt meg, melynél értékelte a jogviszony rövid tartamát, valamint azt, hogy az intézkedés formai okból volt jogellenes.

Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 49.Mf.642.046/2013/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Megállapította, hogy a felperesnek az alperesnél fennállt munkaviszonya 2014. április 23-án szűnt meg. A felperes keresetfelemelésének megfelelően kötelezte az alperest a felemelt összegű bruttó elmaradt munkabér megfizetésére kamatokkal együtt. Marasztalta az alperes perköltségében a felperest, megállapította, hogy a fellebbezési illetéket az állam viseli.

A másodfokú bíróság a rendkívüli felmondás jogellenességéről hozott döntéssel és annak indokaival egyetértett, ezért a felmondás jogellenességének megállapítása körében a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján hagyta helyben az elsőfokú ítéletet. Rögzítette, hogy a rendkívüli felmondást érdemben az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, az ugyanis a szubjektív határidő elmulasztása miatt jogellenes.

Kiemelte, hogy a felperesnek a testületi ülésen tanúsított magatartása és kinyilvánított véleménye volt a rendkívüli felmondás indoka, ennek megítéléséhez és értékeléséhez nem volt szükség jogi végzettségre. A perben meghallgatott testületi tagok egybehangzóan vallották, hogy a felperes kijelentéseit hallották, és megértették, azonnal kifejezték tiltakozásukat. Az igazgatósági tagok a hitelesített és később írásba foglalt jegyzőkönyvet nem vették figyelembe a döntésük kialakításához, ugyanis a véleményük már a 2012. január 24-ei közgyűlésen kialakult. Mindebből az a megállapítás következik, hogy a munkáltatói jogkörgyakorló tudomásszerzése ezen időponthoz köthető.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével, miszerint a felperest a jogellenesség jogkövetkezményeként 4 havi átlagkeresetnek megfelelő kárártalány illeti meg, ezért nem találta alaposnak a 8 havi ártalánykártérítésre irányuló csatlakozó fellebbezést. Az elsőfokú bíróság döntésének indokait azonban kiegészítette.

Az elsőfokú bíróságnak kizárólag a rendkívüli felmondásban rögzített indokokat kellett értékelnie, azon nem terjeszkedhetett túl, és nem értékelhette azokat a korábbi eseményeket, amelyekre a felperes az elsőfokú eljárásban hivatkozott. A felperes szerinti formai hibával kapcsolatos álláspontot (miszerint a munkáltatói jogkör- gyakorló testületnek indokolnia kellett volna a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos határozatát) a másodfokú bíróság nem osztotta. A jegyzőkönyv tartalmazza részletesen az igazgatósági ülésen elhangzottakat, így a felperes kijelentéseit, és az alperesi elnök arra adott reakcióit. A testület ezen tények alapján hozta meg a döntését, és bár formailag nem a határozat indokaként, de annak előzményeként a jegyzőkönyvben ezek rögzítésre

kerültek. A rendkívüli felmondás indoka és az ezzel kapcsolatos testületi álláspont megállapítható, az írásban közölt rendkívüli felmondást tartalmazó irat ettől nem tért el, az a testület döntését tükrözi. A közgyűlés határozatának megfelelően azt az alperes elnöke jogszerűen írta alá.

A rendkívüli felmondás nem hivatkozott a január 2-ai keltezésű munkáltatói írásbeli figyelmeztetésekre, ezért a rendkívüli felmondás jogellenessége körében ezt nem kellett az elsőfokú bíróságnak értékelnie.

Az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást a rendkívüli felmondás tartalmára vonatkozóan, a döntését sem erre alapította. A másodfokú eljárásban ennek a pótlására nem kerülhetett sor, de az Mt. 100. § (4) bekezdése szerinti átalánykártérítés mértékének megállapításánál az elsőfokú bíróságnak is figyelembe kellett volna vennie azt, hogy a felperes az eljárásban maga sem tette vitássá, hogy a sérelmezett kijelentések elhangzottak a részéről. Azok tartalmukat tekintve alkalmasak voltak a megbotránkozás kiváltására, és joggal keltettek negatív érzéseket az azt hallók körében. Annak nem volt jelentősége, hogy az alperes elnöke provokálta a felperest, illetve hogy korábban milyen módon igyekezett megszüntetni a felperes munkaviszonyát, mert ezek a körülmények nem kapcsolódnak a rendkívüli felmondáshoz. Az Mt. 100. § (4) bekezdése alkalmazása során a rendkívüli felmondásban rögzített indokok értékelésével lehet figyelembe venni az alperes terhére megállapítható jogsértés súlyát. Ezzel a kiegészítéssel a másodfokú bíróság is egyetértett az elsőfokú bíróság mérlegelésével, és azzal, hogy a megállapított átalánykártérítés alkalmas az elszenvedett jogsérelem orvoslására.

A felperes jogszerűen élt a Pp. 247. § (1) bekezdésében meghatározott keresetfelemelés jogával, ezért az elmaradt munkabér összegét az ítélet jogerőre emelkedésének időpontjáig a törvényszék felemelte.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát kérte.

Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte, és a logika szabályaival ellentétesen állapította meg a tényállást, az ítélete tehát a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik.

A testületi ülésen a tagok nem voltak abban a helyzetben, hogy azonnali döntést hozzanak a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről. Lehet, hogy a közgyűlés tagjai egyenként hallották - ám nem mindenki - a felperes kijelentéseit, de mint munkáltatói jogkörgyakorló testületnek a tudomásszerzése nem állapítható meg. A perben meghallgatottak nem egybehangzóan vallották, hogy a felperes kijelentését megértették, továbbá esetleges véleményüket csak az ülés után fejtették ki.

Az alperes vitatta azt a megállapítást, hogy a tagok a hitelesített és később írásba foglalt jegyzőkönyvet nem vették figyelembe a

döntésük kialakításához. Ennek ellenkezőjét támasztja alá SZ.N. és K.J. jegyzőkönyvben, valamint M.S., T.D. jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomása.

A törvényszék tévesen alkalmazta az Mt. 96. § (4) bekezdésében foglaltakat. A munkáltató a rendkívüli felmondás jogát akkor tudja megalapozottan gyakorolni, ha hitelt érdemlően tudomást szerez nemcsak a kötelezettségszegés tényéről, hanem annak súlyáról és a munkavállaló vétkességének mértékéről. A 2012. január 24-ei közgyűlés résztvevői nem voltak ebben a helyzetben, vagyis nem voltak a megnyugtató ismeretek birtokában.

Életszerűtlen, és az alperes SzMSz-ébe ütköző az a feltevés, hogy a közgyűlésnek azonnali döntést kellett volna hoznia a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről. Ellentétes az SzMSz 18. § (2) bekezdésével, miszerint az előterjesztéseket legalább 7 naptári nappal előbb kell kézbesíteni.

A felperes a csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezésével 8 havi átlagkeresetnek megfelelő átalánykártérítés, azaz 1.920.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, továbbá az ítéleti indokolást kérte kiegészíteni.

Álláspontja szerint az Mt. 100. § (4) bekezdését, és az Mt. 206. § (1) bekezdését sérti a jogerős ítélet. Hivatkozott a 2012. október 24-ei és 2012. december 28-ei előkészítő iratában foglaltakra is.

Utalt továbbá a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 26.M.2299/2013. szám alatt folyamatban volt perben tett alperesi előadásra, melyről felvett jegyzőkönyvet a másodfokú eljárásban csatolta. Ebben a jelen perben előadottakhoz képest ellentétes tartalmú nyilatkozatot tett az alperes, mert elismerte, hogy a felperes 2009. május 5-ei keltezésű munkaszerződése a határozott időtartamú munkaviszonyra vonatkozóan érvényesen nem jött létre.

A felperes hivatkozott továbbá N.M., C.P., és K.SZ. jegyzőkönyvben tett vallomásaira a rendeltetésellenes joggyakorlás körében tett tényelőadásai alátámasztásául.

A Fővárosi Törvényszék azonban az e körben előadott tényeket és körülményeket jogellenesen nem vonta vizsgálódási körébe, ezzel nem terjeszkedett volna túl a rendkívüli felmondás által szabta kereteken. A rendkívüli felmondás ugyanis a felperes által hivatkozott hosszú folyamat végső lezáró eseményét képezte.

A felperesnek a rendkívüli felmondásban felrótt megnyilatkozásai nem szolgálhattak volna az intézkedés jogszerű alapjául figyelemmel az elnök vele szemben tanúsított hasonló stílusú megnyilvánulásaira. A kötelezettségszegés súlyának megítélése körében sem érdektelen körülmény, hogy abban a munkáltatói jogkört gyakorló személy közrehatott-e.

Felperes hivatkozása szerint a rendkívüli felmondás nemcsak az elkészttség, hanem további alaki hiba miatt is jogellenes. A részére kézbesített iratot K.L. elnök írta alá, de a munkáltatói jogkörgyakorló testület közgyűlési határozatba foglalt döntésének megfelelően kellett volna a rendkívüli felmondást határidőben

közölni. Ez az Mt. 74. § (2) bekezdésének rendelkezéseiből következik. A közgyűlési határozatnak a rendkívüli felmondás indokolását is tartalmaznia kellett volna. A felperessel azonban a közgyűlés vonatkozó határozatát sem közölték, az csak a per során vált ismertté előtte. A testület az elnököt nem hatalmazhatta fel a felmondás aláírására, legfeljebb az intézkedés közlésére. Mindezen indokot figyelmen kívül hagyó jogerős ítélet az Mt. 74. § (2) bekezdésébe, és a 96. § (2) bekezdésébe ütközik.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes felülvizsgálati kérelmével támadott jogerős ítéleti rendelkezések hatályában történő fenntartását kérte.

Előadta, miszerint az ügyben nem volt olyan, a rendkívüli felmondással kapcsolatos jelentős adat, amelynek a testület 2012. január 24-én már ne került volna a birtokába. A testületet az okról kell tájékoztatni, ez pedig nem más, mint a munkavállalónak felrótt kötelezettségszegés, vagy magatartás. Annak megítélése, hogy ez a kötelezettségszegés milyen súlyú, és ezért milyen munkajogi intézkedés megtétele az indokolt, már a jogkörgyakorló testület döntésére tartozó kérdés. A közgyűlési jegyzőkönyv jelen esetben a rendkívüli felmondás indokolása, illetve a kötelezettségszegés megtörténtének igazolása szempontjából nem perdöntő jelentőségű. A terhére rótt nyilatkozatokat a testületi tagok hallották, és észlelték. A közgyűlésről hangfelvétel is készült, amely azonnal rendelkezésre állt. Amennyiben nem is rögtön hozott döntést a közgyűlés, tizenöt napon belüli időpontra történő újabb összehívása iránt mindenképpen intézkedhetett volna, ennek nem volt akadálya.

A Kúria a felülvizsgálati és a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

A Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül.

Az alperes alaptalanul hivatkozott jogszabálysértésként a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésére. Nem volt ugyanis az eljáró bíróságok részéről megállapítható a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.].

A rendkívüli felmondásban a felperesnek felrótt magatartás tanúsítására a munkáltatói jogkörgyakorló testület előtt került sor 2012. január 24-én. Ezért a tudomásszerzéshez nem volt szükség az Mt. 96. § (4) bekezdésben foglalt tájékoztatásra. E rendelkezés szerint ugyanis ha a rendkívüli felmondás jogát testület jogosult gyakorolni, a tudomásszerzés időpontjának azt kell tekintetni, amikor a rendkívüli felmondás okáról a testületet - mint a munkáltatói jogkörgyakorló szervet - tájékoztatják.

A felperes 2012. január 24-ei megnyilvánulásai szolgáltak a

rendkívüli felmondás okául, melyeknek minősítése és annak mérlegelése, hogy azonnali hatályú munkaviszony megszüntetést eredményezhetnek-e, a jogkörgyakorló testület döntésére tartozó kérdés. Erről - adott esetben - a testület elé a rendkívüli felmondás iránt előterjesztéssel élő személynek kellett részletező előadást tennie. Ennek késedelmes megtétele folytán alappal nem hivatkozhat a tudomásszerzés időpontjának igazolásaként az alperes arra, hogy jegyzőkönyvbe foglaltan, írásban kellett rögzíteni a testület tagjai által is hallottakat. A bíróságok nem azt állapították meg a késedelem okaként, hogy a munkáltatói jogkörgyakorló testület nem azonnal, 2012. január 24-én döntött a felperes jogviszonyáról, hanem azt, hogy késedelmesen intézkedett a rendkívüli felmondási jog gyakorolhatósága érdekében. E körbe tartozik az is, hogy a döntés meghozatalához szükséges intézkedéseket (döntési javaslat előkészítése, ennek érdekében a január 24-ei jegyzőkönyv leírása) haladéktalanul nem tette meg (BJD.I.189 és 190).

A felülvizsgálati kérelem önálló rendkívüli jogorvoslati kérelem, ezért a törvény értelmében abban pontosan, a jogszabályhely megjelölésével kell előadni a jogszabálysértést és annak indokait. Ebből következően nem felel meg a törvénynek a korábbi beadványokra történő utalás. Ezért a Kúria a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmének csak a jogszabálynak [Pp. 272. § (2) bekezdés] megfelelő részeit bírálhatta el (BH.1995.99/2.), vagyis nem vonhatta vizsgálódási körébe a perben tett előkészítő iratokban foglalt felperesi előadásokat, valamint a jogszabályhely megjelölésével alá nem támasztott rendeltetésellenes joggyakorlásra vonatkozó érvelést.

A felperes alappal hivatkozott az Mt. 96. § (2) bekezdésének a megsértésére. E rendelkezés szerint a rendkívüli felmondás indoka tekintetében az Mt. 89. § (2) bekezdését kell megfelelően alkalmazni, vagyis a rendkívüli felmondás indokolása kötelező, abból a felmondás okának világosan ki kell tűnnie.

A munkáltatói jogkör gyakorlására jogosult testület határozattal a felperes munkaviszonyának rendkívüli felmondással történő megszüntetéséről rendelkezett, de a önkormányzati határozat ennek indokait nem tartalmazza. Az önkormányzat elnökének az aláírásra adott felhatalmazása arra nem vonatkozott, hogy e döntést megindokolja. Helyesen érvelt a felperes, miszerint az önkormányzat elnökének felhatalmazása jogszerűen csak a jogkörgyakorló által meghozott indokokkal alátámasztott döntés kiadására, kézbesítésére vonatkozhatott. Az alperes SzMSz-ének 6. § n) pontja szerint ugyanis a közgyűlés át nem ruházható hatáskörébe tartozik az intézményvezető kinevezése és felmentése. A munkáltatói intézkedés szerves részét képező indokolás megfogalmazásával a jogkörgyakorló döntési jogának részbeni elvonására került sor.

Tekintettel arra, hogy a rendkívüli felmondás felperessel közölt indokairól nem a munkáltatói jogkörgyakorló közgyűlés döntött, így a rendkívüli felmondás az Mt. 74. § (2) bekezdésébe is ütközött.

Az Mt. 100. § (4) bekezdés alapján a káráltalány mértékének megállapításakor a bíróság különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével dönt. A rendkívüli felmondás nemcsak az elkészttség, hanem az Mt. 74. § (2) bekezdés és 96. § (2) bekezdés rendelkezéseibe ütközés miatt is jogellenes, ezért a Kúria a káráltalányról hozott 4 havi átlagkereset összegét meghaladó keresetet elutasító jogerős ítéleti rendelkezést (a perköltségviselésre is kiterjedően) a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte, e körben az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a felperesnek 6 havi átlagkeresetnek megfelelő káráltalányt ítélt meg.

Az alperes felülvizsgálati kérelme és fellebbezése eredménytelen, a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme és csatlakozó fellebbezése részben eredményes volt, ezért a Kúria a nagyobbrészt pervesztes alperest kötelezte a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján a felperes együttes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A nagyobbrészt pervesztes alperes helyett a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt személyes illetékmentessége, míg a kisebb részt pervesztes felperes helyett az oldalán felmerült csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket a Pp. 358/B. §-ban foglalt munkavállalói költségkedvezménye folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. április 22.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Nné

tisztviselő